

Miroslav Čada

KLÍČEM BYLO PEVNÉ DOMÁCÍ JÁDRO

MIROSLAV ČADA

Narozen: 8. 5. 1953 v Brně

→ **Profese:** bývalý špičkový volejbalista, se Zbrojovkou Brno získal dva tituly mistra Československa. Jako trenér žen dovedl KP Brno k pěti extraligovým triumfům, VK AGEL Prostějov k dalším devíti a prvenství ve Středoevropské lize. Byl i trenérem reprezentačních výběrů Česka a Slovenska.

FOTO: PROFIMEDIA.CZ (2)

Ahoj Mirku,

žiješ sportem každým dnem a nabízí se příležitost jít trénovat volejbal na profesionální úrovni. Jak se rozhodnout?

„Pro mě byl v životě sport číslo jedna. Jako dítě jsem vyzkoušel většinu sportů. Volejbal jsem začal hrát v šestnácti a musel všechno dohnat. Vždycky jsem se zajímal, jak být lepší, jak vyhrávat. Vystudoval jsem na pedagogické fakultě s aprobací tělesná výchova-zeměpis a měl jsem tudíž dobrý základ pro trenérskou práci. Hrál jsem za Zbrojovku, kterou trénoval Karel Lázníčka, který současně vedl i reprezentaci. Tehdy měl národní tým dlouhé tréninkové a zápasové bloky, dokonce až 5 měsíců za rok. Lázníčka potřeboval někoho, kdo by s hráči pracoval v klubu po dobu jeho nepřítomnosti a komu bude věřit. Já jsem tehdy hrál a on ze mě udělal hrajícího asistenta. Když se pak od reprezentace vrátil do klubu, byl zase jako hlavní trenér a já jako hráč. Nebyla to jednoduchá situace. Byl jsem vždycky hráč, který hrál, nikdy jsem neseděl na střídačce. Asi jsem měl u hráčů i díky tomu respekt, a proto si mě Lázníčka vybral.“

Brzy ses stal asistentem u reprezentace...

„K národnímu týmu mužů přišel jako hlavní trenér Slovák Rudolf Matejka, který měl na moji práci ve Zbrojovce reference a oslovil mě. Je to hlavně o prvním trenérovi, asistent mu dělá servis. Náročnější bylo, že reprezentační blok pokračuje po skončení ligové soutěže, takže jste pryč celý rok. Ale já jsem byl takhle spokojený a bavilo mě to.“

Z asistenta jsi pak přešel do pozice hlavního trenéra. Jak takový přerod probíhá?

„Je to především o zodpovědnosti. Máte sice kolem sebe tým lidí, ale rozhodujete vy. Jakmile vznikne problém, co se týká hráčů, že třeba

nedostatečně trénují, jiní zase jsou nespokojení, že málo hrají, což se v kolektivním sportu stává, tak se to musí řešit. A tam už hlavnímu trenérovi nikdo nepomůže. Buď si svou práci obhájí, nebo ne.“

Jak přistupovat k hráčům, kteří tolik nehrají, hlavně v reprezentaci, kde je omezený čas na práci?

„Důležité je, do jaké věkové kategorie hráčka nebo hráč patří. Když je to mladá hráčka, tak čeká na svou příležitost a bere přítomnost v národním týmu jako dobrou zkušenost, že ji to posune dál a na hřiště se dostane. Horší je to u starších hráček, které v klubu hrají a mají nějakou pozici. A vám musí taková hráčka věřit, že to děláte spravedlivě a ve prospěch týmu, aby hlavně tým byl úspěšný. Musí cítit, že tam není žádná osobní averze. Když skládáte družstvo, tak to odtáhne hlavní skupina hráček, to silné jádro. Upřímně řečeno, na hřišti to není až tolik o jedenácté nebo dvanácté hráčce. Ale vždycky jsem se snažil rozhodovat v takových chvílích spravedlivě a jestli si ta která hráčka nominaci do týmu zaslouží.“

Bylo pro tebe napínavé přejít od mužů k ženám?

„Vždycky, když přechází trenér od mužů k ženám, je trochu měkčí a hledá mantinely. Musíte vážit každé slovo, nesmíte být sprostý a hráčky také nemají rády, když trenér často řve. V komunikaci s nimi musí kritika sedět. Hráčky často nebyvají upřímné, čekají, co bude. Muži se přímo zeptají, proč se trénovalo zrovna tohle a k čemu je to dobré. To ženy neudělají. Když se jim něco dvakrát, třikrát vnitřně nelíbí, tak se nezeptají, ale dávají svou nespokojenost špatným přístupem k tréninku, jsou odtažitě a méně komunikují. Já měl naštěstí výhodu, že jsem poznal, kdy něco takového začínalo. Je

třeba všechno zastavit a zeptat se, co se děje, proč netrénují naplno. Většinou se dozvíte, že jsou unavené nebo nějaký jiný důvod, a tím se to včas vysvětlí. Je dobré to z hráček dostat, dozvědět se, kde je problém. Stává se, že jsou naštvané na trenéra nebo i na sebe vzájemně. Tým nefunguje a hráčky spolu nechtějí hrát. Tomu je třeba zamezit."

V Brně v Králově Poli jsi vytvářel nový tým z mladých hráček. Jak na to?

„Přišel jsem do Králova Pole v roce 1996, kdy družstvo skončilo mimo medailové pozice. Měl jsem štěstí, že byl prezident klubu rozumný a uvědomoval si, v jaké situaci klub je. Věděl jsem, že pokud chci tým posunout dál, musím využít výborné výchovy mladých hráček. Se stávajícími bychom se nahoru neposunuli. A proto jsem se rozhodl vzít do týmu čtyři šestnáctileté holky, které jsem hned nechal hrát v základní sestavě. Postupně se zlepšovaly a získávaly zkušenosti a v roce 2002 jsme vyhráli poprvé ligu. Tým byl mladý, doplněný zkušenými. Měli jsme pak i kvalitní družstvo pro evropské poháry."

V Prostějově tě čekal pravý opak, vybudovat mezinárodní a multikulturní tým...

„Bylo to hodně složité. Základ týmu jsem vytvořil z českých a slovenských reprezentantek, které jsem dobře znal. Hráčky jako Horká nebo Spalová se vrátily z ciziny a šly do Prostějova. K základu českých a slovenských hráček jsme pak přidali tři top zahraniční hráčky. Nebylo to vždy jednoduché, protože třeba jedna Američanka pocházela z rodiny alkoholiků a ona k tomu také inklinovala. Těch faktorů, které musíte sledovat a musíte se s nimi poprat, je strašně moc. A pak jsem také musel jednat s agenty, protože každá hráčka už má dnes agenta."

A ten vám negativní stránky své hráčky neřekne, jen jí vychvaluje, aby jí zajistil co nejlepší podmínky a pro sebe vysokou provizi. Vy si ale musíte zjišťovat o hráčkách i nevolejbalové informace, aby vás pak nic nepřekvapilo. Měli jsme hráčky z celého světa, z USA, Brazílie, Ruska, Itálie, Německa, Belgie, Kuby, Běloruska, Slovinska, Srbska nebo Nizozemska. Museli jste se ptát lidí, kteří je znali už z dřívějších, aby to pak v týmu fungovalo. Už jsem znal hodně lidí z volejbalového prostředí, takže jsem měl o hráčkách dobré informace. A bylo důležitější mít hráčky s charakterem než ty, které si odtrénovaly, sbalily peníze a zase zmizely někam jinam. Prostějov byl pro takové hráčky, co si

FOTO SPORT: JAROSLAV LEGNER

MIROSLAV ČADA PATŘÍ K NEJRESPEKTOVANĚJŠÍM A NEJÚSPĚŠNĚJŠÍM TRENÉRŮM V HISTORII ČESKÝCH ŽENSKÝCH MÍČOVÝCH HER

4

ČTYŘIKRÁT POSTOUPIL TRENÉR ČADA S PROSTĚJOVEM DO PLAY OFF LIGY MISTRYŇ.

budeme povídat, v podstatě vesnicí. Klíčem bylo pevné domácí jádro."

V Prostějově jsi musel skloubit trenérskou a manažerskou práci. Jak se ti to podařilo?

„Pro mě bylo velice důležité, že mi vedení klubu dalo důvěru ve skládání týmu a šéfové řekli, jakou mají představu o tom, čeho bychom měli dosáhnout. Dali mi budget a řekli, abych si poskládal tým podle svých představ. Měl jsem právo si vybrat hráčky, ale pokud se objevil problém a chtěly jít za vedením, šéfové řekli: Máte tam trenéra (mě) a manažera (Peter Goga). Vedení s hráčkami nic neřešilo, nechodilo do šatny, nesnažilo se s nimi kamarádit. Bylo na mně, abych postavil tým, který bude fungovat, ponese za něj plnou odpovědnost a kde bude vše fungovat. Pokud byla nějaká hráčka nespokojená, neměla kam jít. Buď se dohodla se mnou, nebo by musela odejít pryč. Neměl jsem nad sebou žádného manažera, kterému bych vysvětloval, proč některá hráčka nehraje, proč je jiná hráčka zraněná nebo proč jsem střídal tu, a ne jinou hráčku. I proto jsem do Prostějova šel. Věřil jsem si, že to zvládnou, a líbilo se mi, že nebude žádný mezičlánek mezi mnou a majiteli."

Jak ses vyrovnával s tlakem v Prostějově, kde bylo nezbytné mít úspěchy?

„Měli jsme dobrý první rok a podařilo se mi získat důvěru majitelů. Byli jsme úspěšní, což v českých poměrech nebyl problém. My jsme ale museli něco uhrát i v Lize mistryň, což už bylo těžší. Byly roky, kdy bylo neprůstředné postoupit do play off v Lize mistryň přes silné týmy z Itálie, Ruska nebo Turecka. V naší lize jsme třeba ztratili set, ale i tak jsme pak hladce vyhráli. Když se to v Lize mistryň nepovedlo,

„Starší hráčka vám musí věřit, že vše děláte spravedlivě a ve prospěch týmu. Musí cítit, že tam není žádná osobní averze.“

tak se nám to naštěstí podařilo v dalším roce. Pamatuji si jen jeden konflikt. Na utkání byl hlavní sponzor a vyčetl mi, že tým je špatně sestavený, že hráčky nebojují. Ale nakonec to byla naše nejúspěšnější sezona. On se mi pak omluvil a všechno jsme si vyjasnili."

Před dvěma lety jsi už nebyl hlavní trenér a během sezony ses k týmu vrátil. Jak těžké bylo tým nastartovat?

„Mému předchůdci se úplně nepovedl výběr dvou klíčových hráček, a ještě do hry vstoupila zranění, což je vždycky nepříjemné. Družstvo bylo zdravotně hodně dobité. Přišel jsem k týmu po prohraném finále domácího poháru. Sezónu jsme pak dohráli hlavně díky silné morálce, spíš než volejbalovým umem v podstatě se šesti hráčkami. A i ony samy pak měly o to větší radost, protože se týmu nedařilo a ani lidsky si holky až tolik nerozuměly."

Když se nabídne možnost čerpat vědomosti a zkušenosti z jiných sportů, je to dobré?

„Rozhodně je potřeba využívat poznatků z jiných sportů. Baví mě všechny týmové sporty. Nezabýval jsem se jen volejbalem, bavil mě i hokej, fotbal, také házená nebo mě zajímala atletika. A měl jsem ještě výborný zdroj inspirace a informací přímo v rodině, protože můj o rok mladší bratr Rostislav je úspěšný hokejový trenér, kterému se dařilo ve Švýcarsku, na Slovensku, v KHL vedl Omsk a Slovan Bratislava a u nás trénoval například Plzeň, Kometu nebo Liberec. Pořád jsme řešili, jak trénovat, jak řešit konflikty, bavili jsme se o emocích. Bavili jsme se neustále o tom, jak to chodí v hokeji, a on chtěl zase slyšet můj pohled na situaci. To mě obohatilo a také nutilo přemýšlet o věcech, kterými jsem se jinak nezabýval."

↓ INZERCE

Protože jen týmová práce vede k úspěchu

OFICIÁLNÍ PARTNER ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU 2017 - 2020